

Belijdenis

Zeven. Het magische getal. Terwijl Dennis zich langzaam pjes door de vreugdevolle massa voortbeweegt, doet hij zijn best om te onthouden wat hij moet bestellen: zeven bier. Harde muziek dreunt door zijn hoofd en laserstralen vliegen over de hoofden van de vele mensen die op het feest aanwezig zijn. Zeven bier, Dennis, dat is je doel.

Als een lange jongen vlak voor Dennis opzij stapt, wordt de helder verlichte bar zichtbaar. Nog een paar stappen en Dennis staat klaar om de zeven muntjes in zijn bezwete hand om te wisselen voor wat goudgeel vocht.

De man achter de bar is nog druk bezig met het helpen van anderen, dus Dennis kijkt om zich heen. Dansende mensen, drinkende mensen, pratende mensen... Normaalgesproken gaat Dennis nooit naar studentenfeestjes, maar eigenlijk vindt hij het toch wel leuk. Het was een goed idee van Thomas om hem mee te vragen. Dennis kijkt weer naar de bar. Nee, de barman heeft nog geen tijd voor hem. Als Dennis zijn hoofd terugdraait, staat er ineens een meisje vlak naast hem. Ze heeft een zwart jurkje aan en haar lange, donkerblonde haar is keurig samengebonden met een elastiekje. Met een mysterieus glimlachje kijkt ze Dennis aan, die ook een nerveus glimlachje tevoorschijn tovert. Het meisje zegt niets, dus Dennis bekijkt haar eens goed. Ze is niet heel knap, maar ze ziet er op een aparte manier toch best leuk uit. Met haar groene ogen kijkt ze Dennis strak aan en na een tijdje zegt ze dan toch maar iets. „Hoi. Ik ben Naomi." Een zijgende seconde vertelt Dennis dat hij nu zijn naam moet noemen. „Ik ben Dennis. Ik studeer wiskunde. Jij?" „Nee, ik studeer geen wiskunde." Een beleefd lachje om deze wereldgrap kan er aan Dennis' kant wel af. „Maar wat studeer je wel?" „Natuurkunde en scheikunde." Dennis kijkt haar vol ontzag aan en Naomi doet geen moeite om een trots lachje in te houden. „Ik wil onderzoeker worden. Maar niet gewoon een

willekeurige onderzoeker. Die zijn er al genoeg. Nee, ik wil een belangrijke onderzoeker worden. Ik wil iets ontdekken wat zo belangrijk is voor de mensheid, dat ik over een paar eeuwen samen met briljante mensen als Albert Einstein, Leonardo da Vinci en Peter Moor in één adem word genoemd." Dennis knikt. „Da's een mooie instelling." Nu er dan toch een gesprek gaande is, gaat hij nonchalant tegen de bar staan en stopt hij zijn vrije hand in zijn broekzak. „En, wat zijn jouw toekomstplannen?" vraagt Naomi. „Tja..." zegt Dennis, terwijl zijn vingers een object in zijn broekzak aftasten. „Ik weet het eigenlijk niet echt. Ik ben de laatste tijd juist heel erg aan het nadenken over het doel van mijn leven en ik ben er nog niet echt uit. In wiskunde zie ik niet echt een hoger doel." In zijn hand voelt hij nu heel duidelijk iets zitten. Verbaasd kijkt hij omlaag. Wat zit er eigenlijk in zijn broekzak? Hij haalt zijn hand er uit, maar ziet niet wat hij vastheeft. Als Naomi plotseling hard gilt, kijkt Dennis haar geschrokken aan.

Het beeld wordt wazig en witte lichtflitsen dringen zich aan Dennis op. Zijn hand doet bijna pijn van de vaste druk waarmee hij het geheimzinnige object uit zijn broekzak vasthoudt. Het geluid van het feest vervaagt en ook de geschrokken blikken van Naomi en de andere mensen om hem heen verdwijnen uit zicht.

Geschrokken opent Dennis zijn ogen. Hijgend kijkt hij naar het plafond boven zijn bed. Wat was dat voor rare droom? Dennis draait zijn hoofd en ziet op de wekker dat het nauwelijks vier uur is geweest. Dan maar even naar het toilet.

Stilletjes sluipt hij door de gang van zijn studentenflat naar de badkamer. Heel vreemd... Normaalgesproken wordt Dennis nooit midden in de nacht wakker. En er was nog iets raars aan deze droom, maar wat was het precies?

Zachtjes gaat de badkamerdeur open en weer dicht. Als Dennis het licht aan doet, kijkt hij met open mond in de spiegel. Zweetdruppeltjes lopen over zijn voorhoofd. Wauw, zo erg zweet hij zelfs niet nadat hij gesport heeft. Ineens weet hij wat er zo raar was aan de droom: hij leek heel echt. Dennis kan zich het uiterlijk van Naomi precies herinneren, alsof hij haar echt heeft gezien. Dat heeft hij nog nooit gehad met niet-

bestaande mensen uit een droom. Ook het feest haalt hij zich gemakkelijk voor de geest. Het lijkt net een echte herinnering. Vreemd... Heel vreemd...

Als hij vijf minuten later weer in bed gaat liggen, ligt hij nog even peinzend wakker. Zelfs Naomi's stem heeft hij duidelijk onthouden. Waarom heeft hij zo intens gedroomd van een meisje dat hij niet eens heel aantrekkelijk vindt? Als ze heel knap was geweest, was dit misschien normaal geweest... Dennis glimlacht. Dan herinnert hij zich ineens het ding in zijn zak. In zijn gedachten zit hij weer met zijn hand in zijn broekzak, te voelen. Zijn vingers glijden over iets hards. Het is glad en koud. Het voelt heel echt, maar hij kan niet thuisbrengen wat het precies is.

De volgende dag gaat Dennis met de trein naar zijn ouders. Het is vrijdag en zijn moeder heeft gisteren gebeld dat hij dit weekend thuis moet komen. Ze zei dat er iets belangrijks te bespreken was.

„Hallo! Ik ben thuis!" Via de achterdeur loopt Dennis het huis binnen, maar er komt geen reactie. Hij doet zijn schoenen uit en loopt de hal in. „Hallo?" roept hij, maar er komt geen antwoord. Hij hangt zijn jas aan de kapstok en loopt de woonkamer in. De vertrouwde geur die hier altijd hangt, stroomt zijn neus binnen. Zal wel in de oude meubels zitten, die zijn ouders nog steeds hebben. Zijn ouders zijn er niet. Dan loopt hij de trap maar op. „Mam?" Ook daar komt geen antwoord. Dennis kijkt in de slaapkamer van zijn ouders en in zijn eigen slaapkamer, maar hij ziet niemand. Als hij weer naar beneden wil lopen, ziet hij de smalle trap naar de zolder. Hmm, daar kan hij ook wel even kijken. Je weet maar nooit.

De oude treden van de trap kraken als Dennis omhoog loopt. Zijn ouders hebben een echte zolder. Niet een extra etage met wat kamers, maar een stoffige ruimte met oude spullen. Als Dennis de deur bovenaan de trap opent, komt de muffe geur hem tegemoet. De lamp is uit, dus ook hier is niemand. Dan zal zijn moeder wel boodschappen aan het doen zijn. Even twijfelt Dennis wat hij nu zal gaan doen, maar de muffe geur heeft hem snel overgehaald. Hij stapt

naar voren en doet de lamp aan. Als hij verder loopt, hoort hij de vloer bij iedere stap kraken. Aan de zijkant liggen dozen met etiketten. Nieuwsgierig kijkt Dennis rond, tot hij een doos tegenkomt met "Dennis kleuter" er op. Hij gaat zitten en blaast het stof van de doos. Als hij de deksel optilt, ziet hij dat er een grote stapel papier in de doos zit. Bovenop ligt een fotomapje. Dennis opent het mapje en kijkt naar een foto van een klein jongetje dat met een schepje voor een zandbak staat. Aan zijn vieze kleren is te zien dat hij al in de zandbak heeft gespeeld. Aandachtig kijkt Dennis naar het kind. Wat een rare gedachte dat dat kleine kereltje sindsdien enorm is gegroeid en veranderd. Dennis is totaal iemand anders dan dat jongetje, maar hij is het wel geweest. Wat is het leven toch raar.

Dennis glimlacht en kijkt naar de stapel papierwerk. Bovenop ligt een gevouwen eendje. Daaronder ligt een kleurplaat. Met slordige viltstiftstrepen zijn de vakjes ingekleurd. Boven de kleurplaat staat in het nette handschrift van de kleuterleidster "Van Dennis. Voor Mama." Dennis kijkt weer naar het jongetje voor de zandbak. Wat was dat toch eigenlijk een mooie tijd, denkt hij. Gewoon een beetje spelen, zonder zorgen. Dat is nu wel anders. Regelmatig ligt Dennis wakker, nadenkend over van alles. Iedere dag moet hij heel bewust bezig zijn met de dingen die belangrijk voor hem zijn, voornamelijk studie en sport. Maar wat is er nou eigenlijk echt belangrijk? Voelt Dennis zich gelukkig omdat hij weet dat hij studeert, of omdat hij weet dat hij voldoende sport? Nee, eigenlijk niet. Maar eigenlijk heeft hij ook geen flauw idee wat hij wel belangrijk vindt in zijn leven. Een beetje jaloers kijkt Dennis naar zijn eigen kleuterfoto. Was hij maar altijd dat jongetje van toen gebleven. Niet nadenken, maar lekker in de zandbak spelen. Wat was geluk toen eigenlijk vanzelfsprekend. Nu is niets meer vanzelfsprekend.

„Dennis! Ben jij daar?“ roept zijn moeder hem ineens uit zijn gedachten. Dennis sluit de doos, staat op en loopt naar het trapgat. Nog even kijkt hij om, voordat hij naar beneden gaat. Hier moet ik eens vaker rondneuzen, denkt hij.

Zijn moeder is al thee aan het zetten in de keuken, als Dennis binnenkomt. „Hoi mam.“ Dennis gaat aan de keukentafel

zitten en zijn moeder schenkt thee voor hem in. „Hoe gaat het met de studie?" vraagt ze en Dennis mompelt dat het nog net zo goed gaat als altijd. „Wat was er voor belangrijks, mam?" Zijn moeder gaat zitten en schept suiker in haar thee. „Je vader en ik hebben hier lang over nagedacht en we denken dat het toch beter is." Dennis kijkt haar onbegrijpend aan. „Wat bedoel je?" „Nou, je bent nu eenentwintig en we willen toch dat je nog eens nadenkt over belijdenis doen." Bleh, denkt Dennis. Moest hij daarvoor thuiskomen? Een paar weken geleden was hij jarig en toen zijn z'n ouders hier ook al over begonnen. Dennis heeft toen subtiel duidelijk gemaakt dat hij eigenlijk helemaal niet gelooft en dat hij zich ook helemaal niet betrokken voelt bij de kerk.

„Daar hebben we het toch al over gehad?" „We willen toch dat je er nog eens goed over nadenkt. Daarom hebben we dominee Visser vanavond uitgenodigd. Je moest maar eens met hem praten. Misschien verander je dan nog wel van gedachten." Dennis lacht om het bespottelijke idee. „Jullie denken dat de dominee mij wel even zal overtuigen? Mam, ik geloof gewoon niet in God." Zijn moeder kijkt hem aan met een ietwat bezorgde blik. „Misschien heb je er gewoon nog niet goed over nagedacht. Bovendien is het hier heel gebruikelijk..." Dennis moet nog harder lachen, maar eigenlijk voelt hij lichte ergernis. Zijn ouders wonen in een erg gelovig dorp en zelf zijn ze ook vrij kerkelijk. Dennis is echter niet meer in de kerk geweest sinds zijn ouders hem op zijn twaalfde verjaardag vertelden dat hij oud en wijs genoeg was om zelf te bepalen of hij naar de kerk wilde.

„We zien wel." Dennis neemt een slok thee. Geloofsbelijdenis? Nee hoor.

Het is die avond ongeveer half acht als de deurbel gaat. Zijn moeder gaat naar de hal, terwijl Dennis en zijn vader voor de televisie blijven zitten. Dennis kijkt opzij naar zijn vader, die tijdens het eten helemaal niets heeft gezegd over de geloofsbelijdenis. Hij heeft zich zeker voorgenomen om geen discussies aan te gaan voordat Dennis met de dominee heeft gesproken.

„Dennis, kom je?" vraagt zijn moeder vanuit de hal. Dennis loopt er heen en ziet dominee Visser staan. Hij is een korte man van middelbare leeftijd, met zijn donkere haar netjes opzij gekamd. Met een uitgestoken hand en een zeer brede glimlach stapt hij op Dennis af. „Dag Dennis. Da's een tijd geleden. Hoe gaat het met jou?" Dennis geeft een kort antwoord, waarop zijn moeder zegt dat ze wel in de woonkamer kunnen gaan zitten. Samen met Dennis' vader loopt ze zelf naar de keuken.

„Zo, Dennis..." zegt de dominee, nadat hij in de luie stoel is gaan zitten. Dennis neemt plaats op de bank tegenover hem en wacht geduldig af wat er gezegd gaat worden. „Je weet wel waarvoor ik hier ben, neem ik aan?" Dennis knikt. „Je ouders hebben me gevraagd of ik met je wil praten over het geloof, want ze denken dat je er misschien nog niet goed over nagedacht hebt." Dennis moet een beetje lachen. Eigenlijk vindt hij de situatie best grappig. „Weet u, dominee, eigenlijk denk ik juist wel veel na over het leven en de wereld, maar ik kom gewoon tot andere conclusies dan mijn ouders en u." „Oh," zegt de dominee verbaasd, die kennelijk een nonchalanter antwoord had verwacht, „En tot welke conclusies kom jij dan?" „Nou, in ieder geval dat ik niet in God geloof." De dominee kijkt hem een beetje treurig aan. „Dat vind ik spijtig om te horen, Dennis. Mag ik vragen waarom niet?" Dennis denkt even na. „Ik heb een ander beeld van het geloof in een god en dat beeld lijkt mij veel aannemelijker dan uw geloof." De dominee kijkt hem geïnteresseerd aan. „Vertel." „Nou, mensen snaptten vroeger van alles niet, en toen bedachten ze goden. Da's een leuke verklaring voor alles wat je niet begrijpt in deze wereld, en je kunt eigenlijk nooit bewijzen dat God niet bestaat. Hij is er, maar je kunt hem niet zien. Dat maakt het heel makkelijk om anderen er van te overtuigen. Als ze niet geloven, zeg je gewoon dat ze geen bewijs hebben. En mensen die volhouden, noem je gewoon kortzichtig omdat ze alleen geloven in de dingen die ze zien. Heel makkelijk, en het verklaart toch een hoop. Bovendien is het leuker om te geloven in een hemel vol eeuwig geluk in plaats van dood-is-dood. Da's nog een reden waarom mensen toch graag die

visie overnemen. Daarom geloven nog steeds heel veel mensen, waarschijnlijk. Maar in mijn visie blijft God dus gewoon iets wat mensen nodig hebben om de wereld te begrijpen en niet iets wat echt bestaat."

De dominee knippert met zijn ogen en kijkt Dennis zwijgend aan. Dennis laat een mooie grijns zien. „Ik denk ook wel na over zulke dingen. Maar ik geloof er gewoon niet in." Als de dominee nog niets zegt, praat Dennis vrolijk verder. „Waarom zou een god eigenlijk mensen schapen en vervolgens zeggen dat ze in hem moeten geloven om naar de hemel te mogen? Probeert hij soms een stom spelletje te spelen met de mens? Hij heeft zelf mensen geschapen, dus hij had ons ook zo kunnen maken dat we allemaal in hem geloven." „Maar denk je niet dat hij ons een vrije wil heeft gegeven, omdat hij wil dat we zelfbewuste wezens zijn?" vraagt de dominee. „Nee... Sorry, maar het klinkt voor mij iets te makkelijk. Ik snap nog steeds niet waarom hij dat dan zo gedaan zou hebben. Het klinkt voor mij gewoon heel ongeloofwaardig. Maar zoals ik al eerder zei: God is volgens mij gewoon een verklaring voor dingen die je anders niet kunt verklaren." De dominee gaat nog eens goed zitten en denkt even na. „Maar Dennis, vertel me dan eens: als God niet bestaat, waar slaat deze wereld dan op? Wat is dan het doel van onze aanwezigheid hier?" „Dat is nou precies waar ik veel over nadenk, dominee. Ik denk eigenlijk dat we helemaal geen echt doel hebben, maar eigenlijk is dat een nare gedachte. Niemand wil zichzelf zien als een biologische machine die gewoon is ontstaan zonder een echte reden. Ik ook niet."

De dominee kijkt een tijdje peinzend uit het raam. Dan staat hij op en kijkt hij Dennis weer aan met de glimlach waarmee hij hem aanvankelijk begroette. „Jammer dat je de dingen anders ziet, maar het is mooi dat je er wel over nadenkt." Hij geeft Dennis een hand. „Ik ga nu wel even met je ouders praten."

Als de dominee naar de keuken loopt, gaat Dennis weer zitten. Hij kijkt uit het raam, naar de sterren die zichtbaar zijn geworden in de donkere lucht. Een naar gevoel maakt zich van hem meester. Wat is het leven inderdaad doelloos als je niet in een god gelooft. Maar in iets ongeloofwaardigs

geloven om je beter te voelen, lijkt Dennis geen goed idee. Toch is hij wel een beetje jaloers op mensen als zijn ouders en de dominee. Hun leven heeft een doel. Zij zijn vast niet zo onzeker als Dennis, over van alles...

Als de dominee weg is, komen Dennis' ouders weer in de woonkamer zitten om televisie te kijken. Bij binnenkomst glimlacht zijn moeder even naar hem, maar er wordt niet meer over geloofsbelijdenis gesproken. Ook de rest van het weekend wordt het niet meer genoemd, zelfs niet als zijn ouders zondagochtend trouw ter kerke gaan en Dennis in bed blijft liggen.

Zondagavond gaat Dennis terug naar zijn studentenflat. Daar aangekomen voegt hij zich bij zijn huisgenoten, die televisie aan het kijken zijn.

„Hé Dennis!" zegt Bart. „Leuk weekend gehad?" „Oh, enig," antwoordt Dennis onverschillig, terwijl hij op de bank ploft. „Ik heb een gesprek met de dominee gehad. M'n ouders hadden hem uitgenodigd, want ze willen eigenlijk dat ik een geloofsbelijdenis doe." Bart trekt zijn wenkbrauwen op. „En, gezellig zitten keuvelen over God en Jezus en zo?" „Nou, ik heb hem gewoon uitgelegd dat ik niet geloof. En dat begreep hij gelukkig beter dan m'n ouders."

Dennis draait zich om en kijkt naar de televisie. „Over tien minuten komt er een film met Jennifer Love Hewitt," zegt Arie. Bart uit een korte kreet van vreugde. Dennis lacht. Ja, was iedere vrouw maar zo mooi als Jennifer. Hoewel... Dennis heeft eigenlijk helemaal geen ervaring met vrouwen. Wiskunde studeren en weinig uitgaan zijn ideale manieren om ze niet te ontmoeten. Een beetje mist hij het wel, maar de meeste dingen die hij er over hoort, zijn toch maar oppervlakkig. Nee, eigenlijk zit hij er helemaal niet mee. Of zou dat toch zijn wat hij mist in zijn leven?

Dennis zit aan een rond tafeltje in een ruimte die hij niet kent. Het lijkt een kantine, maar hij is er nog nooit eerder geweest. Tegenover hem zit Naomi. „Er zijn toch ook andere doelen om na te streven?" hoort Dennis zichzelf vragen. Naomi kijkt hem onbegrijpend aan en schudt haar hoofd. „Waarom zou ik een

ander doel willen nastreven?" „Nou, ik bedoel gewoon dat je je niet zo moet blindstaren op een doel dat je voor jezelf helemaal heilig maakt." Naomi kijkt Dennis beledigd aan. „Ik heb tenminste een doel, Dennis. En hoezo maak ik dat doel heilig?" „Nou, je leeft alsof alles daar om draait. Er is meer in het leven dan een mooie carrière." Nu wordt Naomi echt boos. „Een mooie carrière? Zo noem jij het? Over drie eeuwen is iedereen jou vergeten! Mij zullen ze nog kennen als de uitvinder van iets belangrijks. Ik wil een enorme bijdrage leveren aan de wetenschap en jij zeurt dat ik een mooie carrière wil nastreven?"

Voordat Dennis iets kan zeggen, is Naomi opgestaan en kwaad weggelopen. Dennis kijkt peinzend naar het plastic plantje op het midden van de tafel als hij een grote lichtflits ziet.

Dennis zit in zijn kamer. Naomi staat in de deuropening, en ze doet duidelijk moeite om niet te huilen. „Ze wilden me niet geloven." „Goh, wat erg." Dennis toont zijn meest begripvolle blik. „En nu mag je niet meer studeren?" „Nee, ze zijn er heel serieus over." „Terwijl je niet eens schuldig bent... Schandalig is het!" „Ja, en de dader lacht vast in zijn vuistje. Maar mij heeft hij niet, hoor. Als ik geen studie kan afronden, word ik wel gewoon zelfstandig onderzoeker. Ik trouw gewoon met een rijke man en ik laat een eigen laboratorium bouwen." Dennis verbergt zijn ergernis. „Nee, niets staat tussen jou en je doel." Naomi glimlacht en loopt de kamer uit. Dennis denkt aan de dreigbrief waarmee hij een professor probeerde te chanteren. De brief zat goed in elkaar. Dennis had hem zelfs afgedrukt op een vel papier dat Naomi al eens had aangeraakt, zodat haar vingerafdrukken er op stonden. Ja, alles wees naar Naomi.

Weer een flits. Dennis opent een deur en stapt de kamer binnen waar Naomi ligt. Zij kijkt om en er verschijnt een glimlach op haar gezicht. „Hoi Dennis. Ach, zijn die voor mij?" Dennis zet de bloemen in een vaas op het nachtkastje en gaat op een stoel naast haar bed zitten. „Hoe gaat het met je?" „Tja, op het moment wel aardig. Ik ben wel weer een beetje over de schok heen. Maar het blijft toch raar om 's ochtends wakker te worden en je te bedenken dat je nooit meer zult

kunnen lopen." „En je handen?" „Tja, daar zijn de dokters nog niet helemaal uit. Waarschijnlijk zal ik die ook niet meer helemaal goed kunnen gebruiken." Dennis schudt medelijdend zijn hoofd. „En van je carrière zal ook wel niet veel meer terechtkomen zeker?" Naomi glimlacht vrolijk. „Natuurlijk wel, joh. Ik kan nog nadenken. Veel meer heb je als onderzoeker niet nodig. Nee, die geschiedenisboeken zullen mij niet missen!" Ze lacht. Dennis lacht mee, met kiespijn. Shit, voor niets een grote deuk in die huurauto gereden...

Nog een flits en Dennis staat voor een huis dat hij nog nooit eerder heeft gezien. De voordeur gaat open en daar staat ze. Wel een beetje ouder, maar duidelijk Naomi. „Hé Dennis, fijn dat je zo snel kon komen! Ik kan niet wachten om het aan je te laten zien!" „Nou, Willie Wortel, ik kwam eigenlijk om je te vragen dit niet openbaar te maken." Naomi's enthousiasme maakt plaats voor verbazing. „Wat zeg je?" „Naomi, je bedoeling is goed. Dat geloof ik echt. Maar de wereld is hier nog niet aan toe. De mensen kunnen dit nog niet aan." „Wat?" Naomi kijkt Dennis verbouwereerd aan. „Ik vind zoiets moois uit en jij komt zeuren dat het niet goed is?" Dennis bijt op zijn lip. Hij had al zo'n vermoeden dat ze niet ontvankelijk zou zijn voor zijn vriendschappelijke advies. „Mijn huis uit!" Dennis draait zich om, als alles vaag wordt. Een laatste flits en het is voorbij.

Het is donker en alles wat Dennis hoort, is zijn eigen ademhaling. Hij draait zijn hoofd om en ziet dat het weer ongeveer vier uur is. Met zijn vingers voelt hij aan zijn voorhoofd. Niet alleen is hij heel erg bezweet, maar ook heeft hij het heel warm.

Hij gaat rechtop in bed zitten en kijkt geschrokken voor zich uit, naar de muur. Alweer zo'n rare droom. Hij was weer levensecht. Naomi zag er trouwens best leuk uit met die paar rimpels in haar gezicht. Of straalde ze gewoon zo van enthousiasme?

Langzaam schuift Dennis zijn rechterbeen uit bed. Maar weer even naar het toilet...

„En je weet niet wat er in je zak zat?" vraagt Thomas, nadat Dennis hem heeft verteld over zijn eerste droom. Ze hebben middagpauze en ze zitten in de kantine te lunchen. Dennis kent Thomas van de studie, want hij studeert ook wiskunde.

„Nee, geen idee... Terwijl ik me nog steeds herinner hoe het aanvoelde." „Vreemd." „Ja, en het vreemdste komt eigenlijk nog... Ik heb vannacht weer van haar gedroomd." Dennis smeert wat jam op zijn broodje. „Het was weer een heel echte droom. Of eigenlijk waren het vier aparte dromen. Maar wel allemaal levensecht." Thomas kijkt hem geïnteresseerd aan. „En waar gingen die dromen dan precies over?" „Nou, dat is ook heel raar. Ze waren allemaal anders, maar eigenlijk kwamen ze alle vier op hetzelfde neer. In die eerste droom zei ze toch dat ze heel graag een belangrijke onderzoeker wilde worden? Nou, vannacht probeerde ik eigenlijk vier keer te zorgen dat ze dat niet zou gaan doen." Thomas kijkt hem vragend aan. „Dat ze onderzoeker zou worden?" „Ja, zoiets. Ik probeerde haar twee keer om te praten, ik heb gezorgd dat ze van de universiteit werd geschopt en ik heb haar zelfs aangereden." Thomas neemt een hap van zijn boterham. „Vaag." „Ja, waarom droom ik zoiets? Het is toch juist mooi dat ze precies weet wat ze wil. En eigenlijk is het ook raar dat ik twee keer levensecht droom van iemand die ik nog nooit heb gezien..." Thomas kinkt instemmend.

Dennis stopt een lepeltje in zijn koffie, als zijn telefoon gaat. „Even kijken... Hé, m'n moeder belt. Maar ik ben er net geweest, dit weekend." Hij neemt op, terwijl Thomas nog een hap neemt. „Och," zegt Dennis en er verschijnt een geschrokken uitdrukking op zijn gezicht. „Wat erg." Hij blijft enkele minuten aandachtig luisteren, af en toe „ja" of „ok" zeggend.

„Ik zal er zijn. Dag mam." Dennis hangt op en kijkt Thomas ernstig aan. „Ik heb je wel eens verteld van mijn neef Willem?" „Die jongen die ergens informatica studeert, met wie het niet zo goed ging?" „Ja... Nou, die is dood." Thomas frons zijn wenkbrauwen. „Oh. Hoe..." „Hij heeft zelfmoord gepleegd. Heeft hij volgens mij al eens vaker geprobeerd, maar nu dus echt. Hij is op de rails gaan liggen." Thomas legt

zijn boterham weg. „Da's... klote." Dennis schept melkpoeder in zijn koffie. „Tja, ik had verder weinig contact met hem. Maar ja, je kent zo iemand toch een klein beetje. Raar dat hij ineens dood is. Op zich was hij ook wel heel ongelukkig." Dennis staart even in zijn zwarte koffie. „Sommige mensen zien het goede niet in het leven." Hij pakt het lepeltje en roert de melkpoeder door de koffie, waardoor het geheel lichtbruin wordt. „Geniet jij dan zo van je leven?" vraagt Thomas. Dennis kijkt hem aan en denkt even na. „Nou ja, genieten... In ieder geval ben ik niet echt ongelukkig." Hij neemt een slok van zijn koffie. „Overmorgen is de begrafenis, dus ik ga morgen weer naar m'n ouders."

Die avond in bed ligt Dennis na te denken over Willem. Eigenlijk zag hij hem alleen op verjaardagen. En dan ook niet altijd, want Willem was er lang niet altijd bij. Hij was niet zo'n feestbeest. Volgens zijn ouders, Dennis' oom en tante, had Willem vaak last van depressieve buien.

Dennis sluit zijn ogen. Wat is zelfmoord eigenlijk raar. Voor de mensen die je achterlaat, is het heel naar. Maar aan de andere kant... Als je met zulke mensen echt goed contact zou hebben, zou je toch geen zelfmoord plegen? Hoewel... Dennis beeldt zich in dat hij zelf ineens dood is. Vindt hij dat een nare gedachte? Nee, eigenlijk niet. Eigenlijk is zijn leven ook niet heel geweldig. Er is niets verkeerd aan, maar het is zo... zo leeg. Doelloos. Nietsbetekenend.

Hij knijpt zijn ogen nog harder dicht, in de hoop dat hij zijn nare gedachten weg kan drukken. Als hij maar snel weer slaapt, droomt hij misschien wel weer over Naomi. Dan heeft hij tenminste iets anders aan zijn hoofd.

Naomi verschijnt die nacht niet in zijn dromen, noch in de volgende nacht als hij weer bij zijn ouders thuis slaapt.

Zoals iedere begrafenis is ook die van Willem droevig. Hij wordt gehouden in de kerk waar Dennis vroeger heen ging. Willems ouders zijn ook erg gelovig, al twijfelt Dennis of het Willem iets zou kunnen schelen dat hij door de kerk wordt begraven.

Als Dennis met zijn ouders de kerk binnenstapt, komt een bekende geur hem tegemoet. Het is de geur die vroeger ook al in de kerk hing. Allerlei herinneringen aan kerkdiensten komen boven. Wat vond Dennis ze vroeger saai. Bidden, zingen en luisteren naar de dominee... Nee, het heeft Dennis nooit erg aangesproken. En die houten bankjes zaten ook nooit lekker.

Als de dienst begint, kijkt Dennis om zich heen. De meeste mensen die hij ziet, kent hij wel. Het zijn voornamelijk mensen uit het dorp, die familie of vrienden van Willems ouders zijn. Ergens achteraan ziet Dennis wat mensen van zijn eigen leeftijd zitten, die hij nog nooit eerder heeft gezien. Met lichte verwondering bedenkt Dennis dat het wel vrienden van Willem zullen zijn. Voor zover hij wist, had Willem niet echt vrienden. Mooi dat er ook mensen zitten die Willem persoonlijk hebben gekend, in tegenstelling tot al die dorpsmensen die eigenlijk vooral Willems ouders kenden. Net als Dennis is Willem nooit zo kerkelijk geweest.

De dominee opent de dienst met een inleidend woordje. Het is dominee Visser, die Dennis pas nog heeft gesproken. „Wij zijn hier vandaag bijeen om Wilhelm Stuevelink te gedenken en hem te begeleiden naar zijn laatste rustplaats." Dennis kijkt naar de dichte kist die voorin de kerk staat en bedenkt dat er na zo'n treinongeluk vast niet veel fraais in zal liggen. „Velen van ons zullen Willem kennen als een heel stille jongen. Willem was niet altijd even gelukkig, maar slechts weinig mensen betrok hij in zijn depressieve buien." Dennis glimlacht om de positieve manier waarop de dominee weet te zeggen dat Willem behalve pessimistisch ook wel contactgestoord was. Over de doden niets dan goeds.

Er volgt nog een lang verhaal over Willem, waarbij Dennis zich constant blijft afvragen hoeveel van de aanwezigen hem nou echt kenden. Misschien wel alleen zijn ouders.

Na het verhaal volgt een vrij standaard Heer-laat-hem-binnen-in-Uw-koninkrijk-gebed, waarna Willems duidelijk aangeslagen vader een religieus gedicht voorleest.

„We gaan nu naar wat muziek luisteren, die ik samen met Willems ouders heb uitgekozen." zegt dominee Visser,

waarna het kerkorgel een droevig melodietje begint te spelen. Dennis kijkt schuin omhoog, naar de religieuze beeldjes die hoog aan de muur hangen. Het bekende geluid van een kerkorgel galmt door zijn hoofd. Dennis sluit zijn ogen en luistert naar de melodie. Hij herkent hem wel, maar heeft geen idee waarvan. Hij opent weer zijn ogen en kijkt naar de glas-in-lood-ramen. Wat een mooie muziek eigenlijk. En dit gebouw is eigenlijk ook... rustgevend. Samen bijna aandringend op het voelen van iets spiritueels. Wat mooi eigenlijk dat mensen al eeuwenlang in zulke gebouwen samenkomen om hun God te aanbidden. Kon Dennis er ook maar in geloven. Kon hij hier ook maar zitten en zich door de Heilige Geest vervuld voelen, wetend dat hierboven ergens God naar beneden zit te kijken of alles nog wel goed gaat. Die veilige zekerheid dat je leven een doel heeft... Kon Dennis die ook maar voelen. Maar nee, hij kan het gewoon niet. Zijn verstand vertelt hem dat het te ongeloofwaardig is. Als de orgelklanken zich hier in de kerk aan hem opdringen, beseft Dennis wat voor vreugdevol gevoel gelovigen eigenlijk moeten hebben.

Na de muziek volgt er nog een gebed en dan de werkelijke begrafenis. Dennis heeft al eerder begrafenis meegemaakt en eigenlijk vindt hij dat ze allemaal hetzelfde zijn.

Na afloop volgt er een receptie in een kleine ruimte in de kerk. Terwijl zijn ouders aan het praten zijn met bekenden, staat Dennis maar een beetje rond te kijken. Aan de ene kant voelt hij dat hij niets heeft met begrafenis. Het zegt hem allemaal niet zo veel. Toch vindt hij het ook wel inspirerend, maar hij weet niet op wat voor manier.

„En, wat vond jij ervan?“ vraagt dominee Visser ineens, die kennelijk naar Dennis toe is gelopen. „Tja... Wat kun je zeggen over een begrafenis?“ Een beter antwoord kan Dennis niet bedenken. De dominee toont even een glimlachje, maar kijkt dan ineens heel serieus. „Dennis, er is nog iets wat ik je moet vertellen.“ Hij kijkt heel serieus en zijn stem klinkt een beetje raar. „Gods wegen zijn heilig. Als hij ze aan je openbaart, moet je volgen!“ Dennis kijkt verbaasd. Waar heeft de dominee het ineens over? „Je moet hem gehoorzamen!“ fluistert de dominee in Dennis' oor en hij kijkt hem heel ernstig

aan, bijna boos. Hierna toont hij weer een glimlach en hij zegt: „Inderdaad, wat kun je eigenlijk zeggen over een begrafenis?” Met een vriendelijke knipoog loopt hij verder, naar andere mensen met wie hij wil praten. Dennis blijft beduusd staan. Wat bedoelde de dominee nou? Zo vaag heeft hij hem nog nooit zien doen.

Die avond, als Dennis weer in zijn studentenkamer is, kan hij de slaap maar moeilijk vatten. Allerlei gedachten spelen door zijn hoofd. Willems begrafenis, de rare dromen, het vreemde gedrag van de dominee, terugkerende herinneringen en natuurlijk wat hij de volgende dag gaat doen. Zoals wel vaker verdwaalt Dennis weer in zijn eigen hoofd.

Als hij na lang draaien en woelen in slaap komt, is het weer zover. Hij zit in een zaal en kijkt om zich heen. Het is een heel grote zaal en hij zit vol met mensen in nette kleding. Op het podium staat een man in een pak een praatje te houden. „Ik denk dan ook dat de ontdekking van karu-straling een grote stap is in de natuurkunde. Daarom feliciteer ik je bij deze van harte.” Nu pas valt Dennis op dat Naomi naast de man staat. Aha, ze heeft dus iets goeds gedaan voor de wetenschap.

Een tel later dringen zich beelden op van schreeuwende mensen. Ze liggen op straat te kermen van de pijn. Hun lichamen zien er ongezond uit, al kan Dennis niet helemaal thuisbrengen waaraan hij dat ziet. Het komt door de ontdekking van karu-straling, weet hij. Niemand heeft het hem verteld, maar hij weet het gewoon. Mensen - miljoenen, zelfs - gaan langzaam dood aan iets onbekends, en het komt door de karu-straling.

Dan zit Dennis met een flits ineens weer in de zaal. Dezelfde man houdt een praatje en Naomi staat weer naast hem. „De gehele wetenschapswereld zal eens goed moeten nadenken hoe het kan dat wij hier nooit op gekomen zijn. Deze simpele uitvinding zal ons niet alleen nieuwe manieren brengen om duurzame energie op te wekken, maar met een beetje creativiteit zijn de mogelijkheden eindeloos.” Dennis weet niet waar de man het over heeft. „Heel erg bedankt voor deze fantastische bijdrage, en van harte gefeliciteerd met

deze prijs." Wederom wordt Naomi gefeliciteerd. Ze heeft kennelijk weer iets goeds gedaan.

Dan ineens een zwetende man die een klein kamertje met metalen muren binnenkomt en de hoorn van een telefoontoestel pakt. „Ontruim het gebouw! Het gaat helemaal mis! Ik herhaal: ontruim het gebouw!" schreeuwt hij in de hoorn, waarna hij ophangt en met zijn rug tegen de muur gaat staan. Tranen springen in zijn ogen en met luid gejammer stort hij in elkaar. Als Dennis daarna ineens de Aarde vanuit de ruimte ziet, weet hij dat het slechts enkele seconden later is. Op de oppervlakte van de planeet is duidelijk een grijze vlek te zien die zich gestaag uitbreidt. Langzaam maar zeker verandert de hele planeet in een grote, grijze vlek. Wat de grijze vlek is, weet Dennis niet. Wat hij hier aanschouwt, weet hij echter wel. Dit is het einde van al het leven op Aarde, inclusief de mens.

Nog een flits en Dennis zit weer in de zaal. Vol verwachting kijkt hij naar de man die de toespraak houdt. „Deze nieuwe inzichten in de biotechnische kant van de mens vormen een geweldige doorbraak. Ziektes zullen verdwijnen, mensen zullen gelukkiger worden en misschien komen we hierdoor zelfs dichterbij het eeuwige leven. Je hebt deze prijs meer dan verdiend, Naomi." Naomi glimt van trots.

Dennis ziet een winkelstraat. Mensen rennen in paniek allemaal dezelfde kant op. Laserstralen vliegen over hun hoofden. Iets later ziet Dennis waarvoor de mensen op de vlucht zijn: een grote groep soldaten. Ze zien er allemaal precies hetzelfde uit, alsof het allemaal tweelingbroers zijn. Bovendien hebben ze niet een wapen in hun arm, maar een schietwapen als arm. Hun hoofden zien er ook apart uit, alsof er bot door de huid heen groeit. Wat zijn dit voor mensen? Dennis weet het niet, maar hij weet wel dat deze mensen niet op een fatsoenlijke manier ter wereld zijn gekomen. Hun doel is ook niet goed. Het heeft iets te maken met het onderzoek van Naomi, maar het precieze verband wordt hem niet duidelijk.

Voor het eerst in zijn leven wordt Dennis schreeuwend wakker. Hij zweet heel erg en hij kan zijn hartslag overal voelen bonken. Hij kijkt om zich heen en voelt zich ineens heel

angstig. Die eerste dromen waren wel interessant, maar dit is niet leuk meer.

„Wat ze ook uitvindt, het gaat mis. Haar bedoelingen zijn goed, maar de mensheid is nog niet toe aan sommige wetenschappelijke doorbraken. Daar kwam het volgens mij zo'n beetje op neer." Dennis kijkt Thomas aan. „Vaag hè? Maar laten we ophouden over die dromen... Ze zijn al vervelend genoeg als we ze niet bespreken." Thomas glimlacht. „Is goed."

Met zijn tweeën zitten ze op een bankje in het park. Het is de volgende avond, ongeveer half elf. Ze zitten hier 's avonds laat wel vaker, om de alledaagse drukte te ontvluchten. Om deze tijd zijn er geen mensen meer in het park, behalve hondenbezitters die hun viervoeter een laatste ontlasting gunnen voor het slapen gaan.

Dennis kijkt hoe de blaadjes van de dichtstbijzijnde boom door een zacht briesje op en neer bewegen. De donkere lucht is helder en in het zwakke licht van de nachtverlichting lijkt het park altijd een beetje spookachtig. Toch voelt Dennis zich altijd heel erg op zijn gemak, als hij hier 's avonds laat met Thomas zit.

Thomas kijkt naar de sterren. „Het blijft toch fascinerend... We leven hier op een heel grote planeet, maar die is eigenlijk maar heel klein vergeleken met de rest van het heelal." Dennis kijkt nu ook omhoog. „Ja... Dat sommige sterren er al miljoenen jaren niet meer zijn, maar dat hun licht ons nu nog steeds bereikt omdat ze zo ver weg waren. Het heelal is zo belachelijk groot. Dat kun je als mens eigenlijk helemaal niet begrijpen." Thomas knikt instemmend. „Ik las laatst dat er meer gedachtegangen in je hersenen zitten dan atomen in het heelal. Dat gaat dan over exponentieel grote getallen, die je als mens eigenlijk helemaal niet snapt." Even is het stil. Dan draait Dennis zijn gezicht naar Thomas en zegt: „Best klote dat de mens zo ver is geëvolueerd, dat hij nu intelligent genoeg is om te beseffen dat hij zichzelf en de wereld om hem heen niet begrijpt. Raar toch?" Thomas kijkt nog steeds naar de lichtgevende puntjes aan de donkere hemel. „We leven eigenlijk maar in een grote, enge wereld. Ik

voel me zo klein als ik bedenk hoe belachelijk ver die sterren hier vandaan zijn, of waren." Dennis kijkt weer naar de blaadjes van de boom. Een grote, enge wereld. Ja, dat is het. Ook dat nare gevoel zul je wel niet hebben als je in een god gelooft. Dan hoef je de wereld niet meer als het reusachtige onbekende te zien, maar dan is het ineens allemaal geschapen met een doel. Religie vereenvoudigt het voor de mens ongrijpbare heelal. Wauw, Dennis is bijna trots op zichzelf omdat hij deze mooie zin heeft bedacht.

„Was er maar een God." zucht Dennis. Thomas kijkt hem aan en zegt: „Of was Jennifer Love Hewitt maar hier." Dennis kijkt hem aan en moet dan lachen. „Haha, daar zou ik ook mee kunnen leven."

Als ze enkele minuten later naar huis lopen, bedenkt Dennis hoe blij hij is met Thomas als vriend. En hoe blij hij is dat hij zometeen weer kan gaan slapen. In zijn dromenwereld houdt hij zich nooit bezig met al die ingewikkelde vraagstukken. Dan geniet hij gewoon van de bijzondere situaties die zijn hersencellen hem voorschotelen. Hoewel, van die Naomi-dromen van de laatste tijd kan hij niet echt genieten.

Het is alweer een dag later, als Dennis 's avonds in zijn eentje op zijn kamer zit. Hij heeft vannacht gelukkig niet van Naomi gedroomd.

Nu is hij naar een oude cd met gabbermuziek aan het luisteren. Hij heeft de cd al sinds hij naar de brugklas ging en hij heeft er jarenlang niet meer naar geluisterd. Terwijl luid gebonk en housemelodietjes uit de speakers van zijn stereotoren komen, zit hij met zijn handen tegen zijn achterhoofd op zijn bureaustoel. Hij heeft zijn ogen gesloten en laat zich door de muziek terugvoeren naar de brugklas. Zo lang geleden al weer, maar hij herinnert zich nog van alles.

Het nostalgische moment wordt wreed verstoord doordat Dennis' mobiele telefoon begint te trillen in zijn broekzak. Dennis zet snel de muziek zacht en neemt op. „Hé Dennis. Met Thomas. Zin om iets leuks te doen vanavond? Ik hoor net van mijn huisgenoten dat er een feest is, ter ere van het jubileum van de faculteit. Dus ik dacht dat jij vast wel met

ons mee wilde gaan." Dennis denkt even na. „Ja, prima. Ik kom zo wel jullie kant op." Een beetje afwisseling in zijn saai bestaan is natuurlijk nooit weg.

Als hij iets later naar de studentenflat van Thomas fietst, wil hij zijn licht aandoen. Hij buigt voorover en drukt het dynamo tegen de voorband. Hierdoor ziet hij niet dat er iets op de weg ligt, waardoor hij uit evenwicht raakt en bijna valt. Snel gaat hij weer op zijn zadel zitten en kijkt hij achterom. Hmm, wat is dat? Er ligt iets roods. Nieuwsgierig fietst hij terug. Het is een Zwitsers zakmes. Hij pakt hem op en schuift het mes er uit. Wauw, het is wel een heel grote. Zijn zulke messen niet verboden? Hij kijkt even om zich heen en bedenkt dan dat zo'n mes eigenlijk best stoer is. Hij steekt hem in zijn broekzak en zet zijn voet weer op de trapper om verder te fietsen, als zijn hart eventjes stilstaat van schrik. Dennis haalt het mes weer uit zijn broekzak en zijn mond valt open van verbazing. Ja, dit is hem echt. Hij kent het gevoel. Dit zat ook in zijn broekzak toen hij Naomi tegenkwam in zijn droom. En... Dat was ook op een feest.

Zonder te weten waarom, kijkt Dennis omhoog. Wat moet hij nou doen? Enkele seconden blijft hij stilstaan, tot hij besluit dat hij het mes maar moet meenemen. Hij stopt het weer in zijn broekzak en fietst opgewonden verder.

Niet wetend wat er gaat gebeuren, durft Dennis Thomas niets over het mes te vertellen. Ook als ze op het feest aankomen, vertelt Dennis niet dat hij het duidelijk herkent. Er is geen twijfel over mogelijk: dit is het feest uit zijn droom.

„Heb je het warm?" vraagt Thomas. „Je zit helemaal te zweten." Dennis kijkt naar beneden en voelt aan zijn voorhoofd. Inderdaad, hij zweet heel erg. Ook zijn hartslag is erg hoog. Zenuwachtig kijkt hij Thomas aan. „Eh... Ja, ik heb het warm. Zal ik trouwens bier gaan halen?" Thomas en zijn huisgenoten steken enthousiast hun hand op, zodat Dennis ze kan tellen. Vijf handen, met zijn eigen zes... Er klopt iets niet. In zijn droom moest hij zeven bier halen. Dennis wacht even, en het blijkt terecht te zijn... Daar komt ineens Fred aanlopen, een studiegenoot. „Hé jongens, hoe is het met jullie?" „Goed.

Dennis gaat net bier halen." zegt Thomas. Dennis glimlacht en buigt zijn hoofd naar Thomas' oor. „Ik weet niet wat er gaat gebeuren, Thomas," zegt hij. „Maar dit is precies mijn eerste droom. Na vanavond kan alles wel eens anders zijn." Thomas kijkt hem aan met een vragende blik. „Je merkt het wel," vult Dennis aan, en hij stapt de menigte in om zeven bier te halen.

Gespannen kijkt hij om zich heen, terwijl mensen voor hem opzij gaan. Nee, geen spoor van Naomi. Hij zal haar wel bij de bar ontmoeten, net als in zijn droom. Dennis kan niet wachten om te zien of zijn droom uitkomt, dus hij dringt zich snel door de menigte naar de bar. Daar aangekomen kijkt hij om zich heen. Nee, geen Naomi. Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd en probeert zichzelf te kalmeren. Hij heeft wel eens zes Redbull-blikjes achter elkaar leeggedronken, maar het effect was hier niets bij. Wild draait Dennis met zijn hoofd, om te kijken of ze er al aankomt.

En dan is het ineens zover. Uit de menigte komt ineens een meisje naar voren. Ze draagt een zwart jurkje en ze heeft haar lange, donkerblonde haar samengebonden met een elastiekje. Met een mysterieus glimlachje kijkt ze Dennis aan. Dennis' mond zakt open van verbazing en zijn hart klopt nu sneller dan het ooit gedaan heeft.

„Naomi?" vraagt hij. Het meisje kijkt hem ineens heel vreemd aan. „Ja, hoe weet je dat?" „Studeer je natuurkunde en scheikunde? Wil je een onderzoeker worden, een belangrijke onderzoeker die iets heel belangrijks uitvindt?" „Eh, ja... Kennen wij elkaar?" Dennis stopt zijn hand in zijn broekzak en tast het koele, gladde oppervlak van zijn zakmes af. Allerlei beelden flitsen voor zijn ogen en hij ziet de puzzelstukjes langzaam in elkaar schuiven.

„De mensheid is niet klaar voor jouw ontdekkingen, Naomi." Naomi kijkt hem beledigd aan. „Wat zeg je?" Dennis voelt tranen in zijn ogen, als hij het zakmes uit zijn broekzak haalt. „Sorry, Naomi. Je bedoelingen zijn goed, maar de wereld moet ervoor worden behoed." Hij schuift het grote mes uit. Naomi kijkt hem geschrokken aan, als hij het mes in een snelle beweging tussen haar ribben plant. Ze begint hard te gillen en om hen heen beginnen ook andere mensen te schreeuwen in paniek. Dennis haalt snel het mes uit Naomi's

lichaam en steekt haar op een andere plek. Na ongeveer vijf steken rukt een jongen het mes uit zijn handen en slaat hem hard in zijn gezicht. Naomi zakt hevig bloedend in elkaar.

Dennis kijkt naar de geschrokken gezichten om hem heen. De politie zal komen en hij zal worden veroordeeld voor moord op een in ieder denkbaar perspectief onschuldig meisje. Hij zal heel wat jaren in de gevangenis moeten doorbrengen, en als hij er uit komt is er ook geen toekomst meer voor hem. Hij zal geen diploma's hebben en niemand wil omgaan met een koelbloedige moordenaar. Ondanks dit gruwelijke besef, dat in een fractie van een seconde door zijn hoofd gaat, voelt Dennis zich bevrijd. Dit is Gods weg en hij heeft gehoorzaamd. Zijn leven heeft tot een hoger doel geleid. De rest van de wereld zal het nooit begrijpen, maar Dennis weet dat hij een grote bijdrage heeft geleverd aan de veiligheid van de wereld. Dit is zijn belijdenis.

Had die Oostenrijker ook maar naar God geluisterd, toen hij in zijn droom zag wat er terecht zou komen van zijn buurjongen Adolfje.